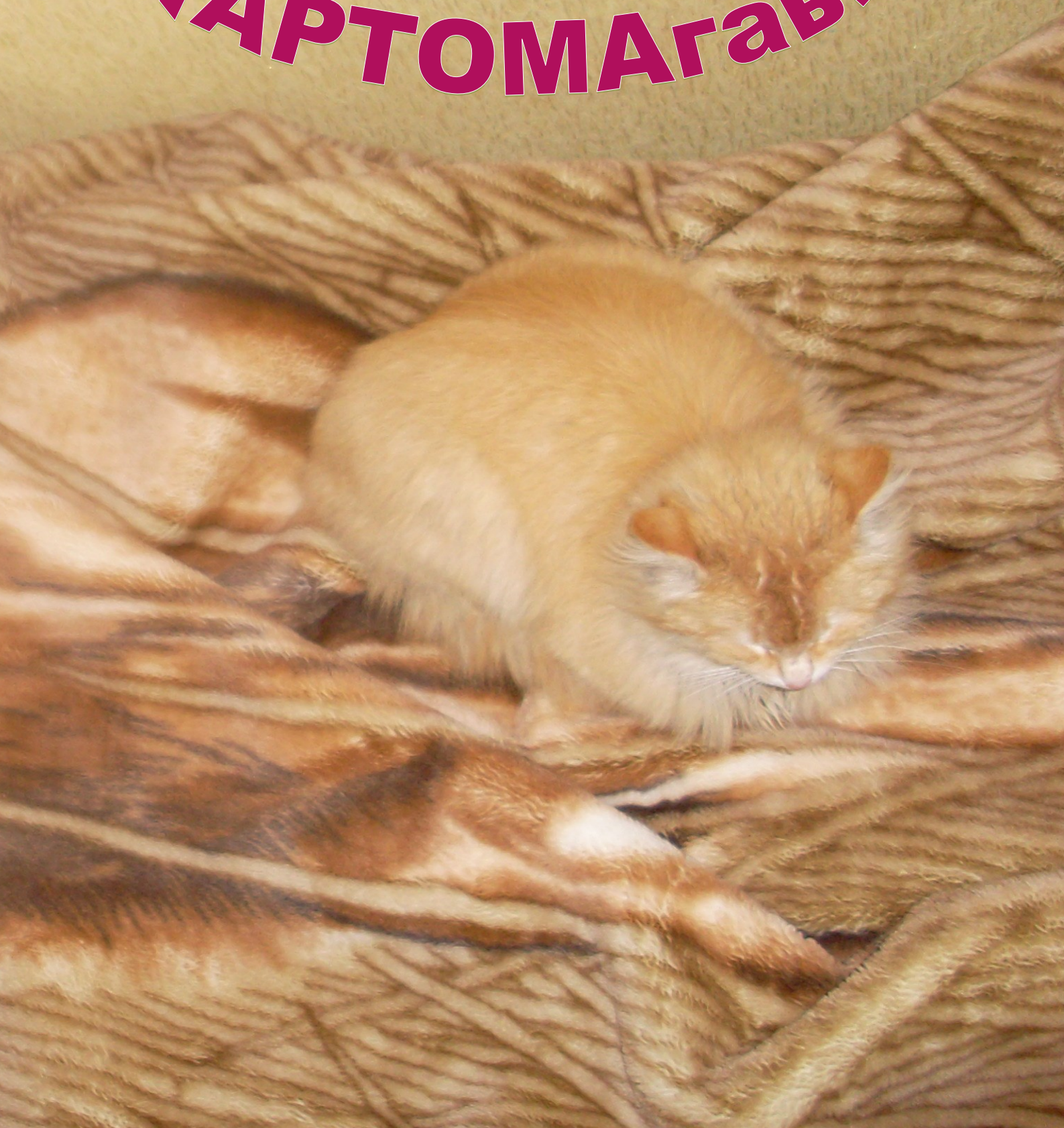

Василь Левицький

ЖАРТОМАГАВКІ!

УДК 82-17

Л 37

Левицький В. В.
Л 37 ЖАРТОМАгавк! – Кропивницький, “Видавництво
"ЛеВас"”, 2022. – 8 с.

У це видання відібрано десять поезій, якими жартома можна сприймати доволишне; це певний “томагавк”, який прорубує сум, зажуру, печалі тощо; і навіть “гавк!”, що розбурхує жар життя.

Вчився я на велику кататися

До вашої уваги укрїайїнська, майже найодна, точно дїаматична баяда пїо те, як один пайубок учився на велику кататися. Поїхали! Упейед!

**Сів на велик я великий –
І згоря вже мчуся швидко
(аж каміння іскрами жбурля!)
Верещу, оскаженілий,
На все горло, що є сили:
„Ой не бий же, матінко-земля-а-а!”.**

**Кажуть, десь внизу педалі –
Шкода ноги не дістали.
(Гальм не буде, певно що, – о ні!)
Вітер в вуха дме шалено,
Відчуваю (мабуть, гени):
Я козак на воронім коні-і-і!**

**Вчився я на велику,
Вчився я на велику,
Вчився я на велику кататися.
Дуже було весело,
Дуже було весело:
Від землі так легко відриватися...**

**Козарлюга я – дай боже –
Тільки от коняка може
Копитом хвицнути в пику враз.
Загнуздати треба добре,
Щоб не вирвалась худоба
(Будеш скоро ти мені, як бра-а-ат!).**

**Рама – спина вже лошиці –
Піді мною гица й гица
(Шаблю не впущу, бо я – їздець!)
Міцно в гриву я вчепився.
Та кермо не знайде місця –
Всі старання зводить наніве-е-ець.**

Вчився я на велику,
Вчився я на велику,
Вчився я на велику кататися.
Дуже було весело,
Дуже було весело:
Поки дуже дивне щось не сталося...

Ой, спіткнулися копита –
мабуть, буду скоро битим
(зараз перевіримо талан...)
Небо вільне закружляло –
І моє пухкеньке сало
Випало з козачого сідл-а-а-а!..

Я прокинувся в лікарні:
Всюди тихо так і гарно,
(Тільки щось в руках своїх затис...)
Це ж кермо моє чудове –
І здалося, що я знову
Мчуся сторчголов згори – уни-и-и-из!..

Вчився я на велику,
Вчився я на велику,
Вчився я на велику кататися.
Дуже було весело,
Дуже було весело:
Поки не заліз у землю страусом.

Пйїїхали!

Хайку
Дивлюсь на хавку:
І сяке, і таке тут.
Сепуку не хо.

Танка
У мене вчора
В гостях був Куросава.
Все моє сало
Перезняв на васабі.
От Куросава-курва!

Пісня про лишай

У кралі – прегарні перса,
У кралі – предовгі ноги...
Украли (ну тупо, сперли)
Усі ці її чесноти.

Лишився лише лишай, о-о-о-о-о!
Лишився лише лишай, а-а-а-а-а!
Лишився лише лишай, у-у-у-у-у!
Натомість за все нехай!

За що кралю покарали?
За що так жорстоко ще?
Адже вона не кохала,
А зваблювала лише.

Прийшов ще один лишай, о-о-о-о-о!
Прийшов ще один лишай, а-а-а-а-а!
Прийшов ще один лишай, у-у-у-у-у!
Із ним ще штук сто нехай!

Та крала якось відчула:
Кохання знайшло її –
Від кралі в ту ж мить щодуху
Втекли усі лишаї.

Лишився лише один, о-о-о-о-о!
Лишився лише один, а-а-а-а-а!
Лишився лише один, у-у-у-у-у!
На згадку – ходи із ним!

Сині свині

В сінях сіли сині тіні,
А надворі – сутеніє.
Хочуть пити, хочуть їсти,
Хоч такі гладкі, як свині.

Сині свині (хрю-хрю, хрю-хрю),
Що у хаті ви забули?
Сині свині (хрю-хрю, хрю-хрю),
Сині свині – то каструлі.

Тісно – і лягти їм ніде.
(Ой куди ж свиней подіти?)
Під стілець, на лаву, в стіл хтось –
Як спровадити їх звідти?

Так вони в тіснім сплетінні
Вирішили жить постійно.
Тільки в мене куці стіни –
Тож свиней я мушу вигнать.

Корови й вовки

Хура з худобою схибила з шляху –
В хащі заїхала до хижаків.
Пащі вовчиська лихі розтуляють,
Щоб розпанахати туші гладкі.

«Шухер, шановне хижацтво, – ми хворі!
Напхані всі хлороформом ущерть, –
Зразу замукали хитрі корови.
– З'їжте, – і вхопить холера на смерть».

Вражені жахом зубасті здригнулись –
Тільки відважний озвався вожак:
«Я відкушу шмат – й скажу вам, чи знудить, –
Так і дізнаємось: брешуть чи як?!».

«Що ж, – у копиті найменше отрути, –
Кажуть корови. – Хутчіш-но хапай!».
Впхали до пащі, щоб ні проковтнути –
Ні тобі випхати. Тут вовку й край!..

Здох бідолашний, бухикнувши стиха, –
Пазурі рвало хижацтво звідсіль.
Так перемогу отримують хитрі:
Ті, в кого кеба кумека як слід.

Білий біль

Білий біль побіля ліг:
Більше ліжка – більше бліх.
Зблід я, стлів, – без ліку їх –
Вміло цілять злі малі.
Ліпше б їли тільки хліб...
Сіль по тілу – білий біль...

Дід-сексі

Дід надумав потягнуться
до сучасного кохання –
з'ясувалось: революції
не такі вже й сексуальні.

Баба взяла – та й по ребрах;
чимось влучила по паху –
що не треба, ой не треба
революцій у коханні.

Літературно-художнє видання
Василь Вікторович Левицький
ЖАРТОМАгавк!

Хто не читає – той баран..., чи «Книга або пекло?»

**Хто не читає – той баран...ки гне.
Його шкода – їх важко г...ну...ти.
Кого від книг частенько нудить,
Той чмо...ка, х...липа й сам нудне...**

**Хвилиною мовчання пом'янімо
тих, хто сьогодні не читав... Амінь їм!**

**Нехай прийде до них святий бібліотекар –
І дасть на вибір книгу – або ж... пекло!**

Література – наче ду..., або Бібліотека – ніби пек...

**Література – наче ду...же мудра пані,
Книжки – її клітини мозкові.
Хто не знайомий з нею – пад...ав,
Бо важко йти без книг у світ!**

**Бібліотека – ніби пек...ар професійний,
Що радо пригощає всіх пухким, м'яким
Гімн...астичним і багатогранним словом –
А потім ми ростимо – і рай нам світить!**

Видання "Видавництва "ЛеВас",
які вийшли в серії "Самоекскурсії":
«Перша екскурсія», «Загадкова прогулянка», «Таємниче місто»;
які вийшли в серії "Поетична мембрана":
«Маленькі шуканчики», «У люблені пречуття».

Обкладинка: Левицький Василь

Підписано до друку 17.07.2022
Формат 60x84 1/16. Папір офсетний.

Друк цифровий.

Наклад 100 прим.

“Видавництво "ЛеВас"”

тел. 099 017 63 02, 097 71 77 197

levvas15@gmail.com

ПРО АВТОРА

Василь Левицький, 1987 р. н., м. Кропивницький.

Кілька років грав у КВК.

Автор книг: «МаксималІСТИ», «ЗамальОвки до кРАЮ», «У кРАЇ НА зліт часів», «Маленькі дивунчики» та інші.

